Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК XC. Ч. 27. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 11-го ЛЮТОГО 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, FEBRUARY 11, 1983 No. 27. VOL. XC.

ПРЕДСТАВНИКИ УБС ТА УНС ОБГОВОРЮЮТЬ СПРАВУ ЗЛУКИ

Учасники нарад в Головній Канцелярії УНСоюзу.

Джерзі Сіті, Н.Дж. — Представники Українського Братського Союзу та Українського Народного Союзу, члени Виконавчого Комітету УБС та члени Головного Екзекутивного Комітету УНС, відбули тут, у вівторок, 8-го лютого ц.р., в приміщеннях Головної Канцелярії УНСоюзу, чергову нараду в справі злуки цих двох братських союзів.

На цих нарадах обговорено цілий ряд справ, зв'язаних з підготовкою до злуки та остаточним оформленням злуки, справу надзвичайних конвенцій обох союзів, назви об'єднаної установи, покликання спільної статутової комісії, публікацій об'єднаних союзів та складу Головного Уряду цієї нової об'єднаної установи.

В нарадах взяли участь Іван Олексин, голова, д-р Роман Ричок, головний секретар, і Едвард Попель, фінансовий секретар-касир Українського Братського Союзу, і д-р Іван Флис, головний предсідник; Володимир Сохан, головний секретар; Уляна Дячук, головний касир, та Степан Гаврищ, головний організатор Українського Народного Союзу.

Вшанують Патріярха Йосифа у день його народин

Коговз, Н.Й. (В.С.). Місцевий відділ Товариства за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви влаштовує святочне відзначення з нагоди 91-их уродин та 20-ліття звільнення з каторги на волю Їх Блаженства Патріярха Йосифа в неділю, 20-го лютого ц.р.

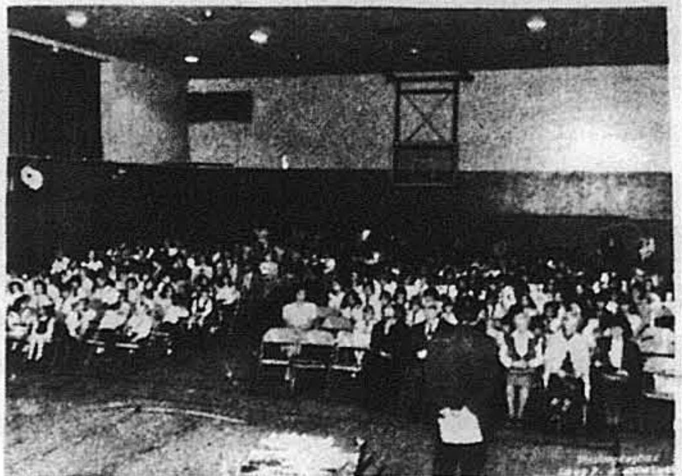
Торжественну Службу Божу, в намірені Блаженнішого Патріярха, відправить о. митрат Володимир Андрушків, парох церкви свв. Петра і Павла в Коговз, о год. 10-ій ранку.

По полудні, о год. 3-ій в приміщенні Українського Горожанського Клюбу, відбудеться святочне відзначення в честь Патріярха Йосифа. Головну доповідь виголосить д-р Роман Осінчук з Ню Йорку, голова Комісії Патріяршого Фонду. Виступить місцевий хор при церкві свв. Петра і Павла під батутою сестри Лаври, ЧСВВ, з Філядельфії, Па. Візьмуть також участь: о. митрат В. Андрушків, Уляна Омецінська учителька місцевої школи та учень середньої школи Михайло Савків.

ДОПОВІДЬ В УОКЦ

Філядельфія, Па. — Заходами українського товариського клюбу „Руслан" відбудеться в неділю, 20-го лютого ц.р., о год. 4-ій год. по полудні, в приміщенні Українського Освітньо-Культурного Центру при вул. 700 Сідар Ровд у Ебінгтоні, доповідь мгра Степана Процика на тему: „Проблеми української політики", після доповіді — товариська зустріч при вині, чаю та солодким.

Школа Українознавства в Ню Йорку відзначила Січневі Роковини

Під час святочної програми в школі українознавства в Ню Йорку. Промовляє директор школи П. Дорожинський.

У суботу, 22-го січня ц.р., школа українознавства в Ню Йорку відзначила 65-ті роковини проголошення самостійности та 64-ті роковини соборности української держави окремою святочною програмою.

Програму започаткував директор школи Павло Дорожинський, який у своєму слові з'ясував на тлі історичних процесів та сучасної боротьби українського народу значення Актів 22-го Січня, як найважливішу подію в історії України нових часів.

У дальшій частині програми, якою проводила учителька Марія Олинець, був виступ учнів 3-ої кляси, які під кермою їхнього учителя Івана Близнака виконали пісню „Пам'ятайте, любі діти". Вірш „Січневий вітер" Лесі Храпливої виконали учні 5-ої кляси (учителька Марія Олинець). Учні 8-ої, 9-ої і 10-ої кляс (учителька Христина Ференцевич) прочитали уривки з IV Універсалу. Відтак учні 6-ої кляси (учителька Лариса Сонна) продеклямували „Заграють дзвони" Лесі Храпливої.

(Закінчення на стор. 4)

ОСТЕРІГАЮТЬ ПЕРЕД СВІТОВОЮ КРИЗОЮ

Бонн, Західня Німеччина. — Міжнародна комісія під головуванням колишнього канцлера Західної Німеччини Віллі Брандта закликала в середу, 9-го лютого уряди всього світу прийняти негайні заходи в „новому дусі солідарности", щоб запобігти економічному краховi, який може привести до всесвітньої політичної анархії.

Підсумки, зроблені незалежною комісією для питань міжнародного розвитку, супроводили новий рапорт, який подав заходи, які треба зробити, на думку комісії, щоб припинити сповзання до „депресії, рівної лише кризі, яка сталася півстоліття тому".

„Погіршені економічні умови вже загрожують політичній стабільності країн, що розвиваються", — заявив Брандт, теперішній голова соціял-демократичної партії Західньої Німеччини. „Дальший спад можливо викличе розпад суспільства і створить умови для анархії в багатьох частинах світу".

Брандт, який знаходиться саме в центрі передвиборчої боротьби, представив висновки комісії на пресовій конференції в Бонні.

У склад 18-членної комісії, крім Брандта, входять колишній прем'єр-міністер Британії Едвард Гіт, прем'єр-міністер Швеції Оляф Пальме та інші теперішні або колишні високі урядові особи.

Ця група закликає до великої допомоги країнам Третього світу. Цей заклик, однак, виходить далеко поза рамки того, що консервативні уряди ЗСА і Британії вважають реальним.

Буш відвідав Францію

Париж, Франція. — Віцепрезидент Джордж Буш закінчуючи свою 12-денну подорож по сімох країнах Европи у вівторок, 8-го лютого, прибув до Парижу, де заявив, що пропозиція Вашінгтону Совєтському Союзові подати нові міркування відносно зменшення кількости ядерних ракет середнього засягу була підтримана західньоевропейськими союзниками запевненнями притримуватися зобов'язань розмістити нові американські ракети, починаючи з останніх місяців 1983 року.

На пресовій конференції віцепрезидент Буш сказав, що „немає жадного нахилу до послаблення рішень відносно терміну розміщення. Ми рішуче наполягаємо на цьому".

Віцепрезидент у другий тиждень своєї подорожі, спрямованій на запевнення західньоевропейської громадської думки, що ЗСА зовсім серйозно стараються зменшити арсенали ядерної зброї, зустрівся у вівторок з французькими лідерами і потім висловив своє задоволення їх підтримкою американської постави щодо питання обмеження ракет.

Буш признав, що „в Европі є певні почуття" відносно можливого компромісу і додав, що ЗСА відчули, що вони повинні бути „готові осягнути щось зрівноважене і взаєморівне", що може привести до повного знищення ракет.

Задовільняючи французьку громадську думку, Буш повторив, що ЗСА не хочуть мати нічого спільного з совєтською пропозицією включити французькі та британські ядерні сили в арсенал зброї НАТО. Буш похвалив президента Франції за його реалістичну поставу, назвавши його „великим французьким державним діячем".

Президент Франсуа Міттеран, в уряді якого є чотири комуністи, заявив, що Совєтський Союз старається розбити оборонні зв'язки між ЗСА і Західньою Европою.

У Франції судитимуть нациста

Ліон, Франція. — Сюди повернувся славнозвісний шеф Гестапо з часів Другої світової війни, Клявс Барбі, якого називали „різником Ліону". Він стоїть перед оскарженням, що присудив на смерть 4,000 людей, а 7,500 видалив, в першу чергу жидів і членів руху французького спротиву.

К. Барбі перебував останньо в державі Болівії та за старанням групи жидівських дослідувачів німецьких злочинів з часів Другої світової війни, уряд Болівії видалив його та передав в руки французького суду. Барбі перевезли негайно до в'язниці в Ліоні там де він як шеф Гестапо тримав своїх в'язнів.

Викриття і передання К. Барбі в руки французьким органам справедливости викликало широку хвилю споминів про роки терору Гестапо у Франції та колаборації деяких французьких громадян з німецькими окупантами, як також здогадів, як це сталося, що К. Барбі через довгі роки був на волі помимо того, що був позаочно засуджений у Франції на смерть.

„Ню Йорк Таймс", у виданні з 8-го лютого ц.р., подає інформації, що Барбі неначе співпрацював з американською розвідкою після закінчення війни. Його арештували американці, але скоро після того слід за ним загинув. Шойно в 1971 році жидівські активісти що розшукували нацистів, знайшли його у Перу під іншим прізвищем. Незабаром після того Барбі переїхав до Болівії і там жив безпечно аж досі.

Французький адвокат Серж Клярсфелд і його дружина, які найбільше допомогли у віднайденні Барбі, твердять за інформаціями „Ню Йорк Таймсу", що американська розвідка заангажувала Барбі ще перед 1948 роком і захоронила його перед судом у Західній Німеччині, що оскаржував його за крадіж біжутерії. С. Клярсфелд також уважає, що американські власті не згодилися видати Барбі, щоб він зізнавав перед французьким судом в 1948 році.

Інформації С. Клярсфелда підтверджує професор стейтового університету у Вейн у Дітройті Ергард Дебрінггаґз, який працював агентом в американській військовій розвідці. Він, побачивши тепер Барбі у телевізії, розпізнав в ньому особняка, якого він мав у своєму нагляді в 1948 році та мав обов'язок діставати від нього інформації про інших нацистів і совєтські військові надбання у Східній Німеччині. За це він йому платив 1,700 дол. місячно.

За доказами С. Клярсфелда К. Барбі виїхав до Південної Америки з Італії у 1951 році з паперами Міжнародного Червоного Хреста, виданих Комісією союзних західніх держав в Мюнхені.

ЗАХІДНЬОЕВРОПЕЙСЬКІ лібералі звернулися у вівторок, 8-го лютого, до совєтського лідера Юрія Андропова з проханням звільнити Анатолія Щаранського, ув'язненого дисидента, і дозволити йому еміґрувати до Ізраїля. В листі до Андропова Федерація европейських ліберальних і демократів та ліберальні групи в Европейському парламенті заявили, що Москва мусить поважати права людини якщо вона хоче мати довір'я Заходу в інших питаннях.

ВИКАЗУЮТЬ ПОРУШЕННЯ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ

Вашінгтон. — Уряд Роналда Регена подав до загального відома річний звіт про порушення прав людини у цілому світі. Цей звіт виказує поважні порушення людських прав у різних країнах світу, між іншим також в таких, що є у приязних відносинах із ЗСА.

Звіт, зложений на 1,300 сторінках, подає довгий опис порушення людських прав в СССР і в державах Східньої Европи, але також у країнах Азії, які мають доволі натягнені стосунки із ЗСА. Звіт також виказує випадки тортур, брутальності і насильства в Південній Африці, Пакистані та в Ель Сальвадорі, країнах з якими Уряд пробує налагоджувати добрі відносини.

В часі пресової конференції в Державному департаменті, Еліот Ейбрамс, асистент-секретар в питаннях прав людини, поінформував, що в останньому році деякі держави виказали намагання бути більш демократичними у відношенні до свого населення, як наприклад, Бразилія, Уругвай, Ель Сальвадор і Домініканська Республіка. У відповідь на запити журналістів, він сказав, що обставини погіршилися в Ірані, Чехо-Словаччині та СССР, як також в Лівані. Він поінформував, що в обширному звіті про стан людських прав у світі подається про вимковo важкі обставини у В'єтнамі, де на думку Е. Ейбрамса тепер найтяжче жити.

Урядовий звіт, який переданo тепер до Палати Репрезентантів і Сенату, спирається на звітах американської дипломатичної служби, студіях законодавчих тіл і комітетів боротьби за людські права. В ньому також підкреслюється, що придержування людських прав — це ядро американської закордонної політики. Звіт інформує, що американські урядові чинники вживають при тому дипломатичних заходів і свого впливу, але підкреслює з притиском, що Роналд Реген ставить справу людських прав на передовому місці.

Коли йдеться про порушення людських прав в СССР, звіт подає, що в 1982 році завважується посилене переслідування дисидентів та вживання жорстоких і нелюдських метод, включно з зловживанням ліків, зокрема в „психушках". Підкреслюється також, що відносини поміж поселенцями і чужинцями в СССР погіршилися в останньому році, а совєтська влада посилила своє непривне відношення до туристів журналістів та дипломатів. Звіт інформує, що СССР вживав хемічну зрбою проти певних груп населення в Афганістані Камбоджі і Ляосі, і також вживає політичних в'язнів для будови газового проводу із Сибіру до Західньої Европи.

У світі

БАГДАДСЬКЕ РАДІО повідомило у вівторок, 8-го лютого, що іракські війська зупинили наступ іранської армії на Ірак. „Наступ ворога мертвий, він цілковито розбитий нашими військами. Ми знищили його воєнну машину. Наші війська доказали, що пусті слова лідерів Ірану цілком не відповідають положенню на лінії фронту". Іран зі свого боку повідомив про успіхи на фронті, заявляючи, що „осягнувши ціль першої стадії операції „Світанок", наші війська посилюють свої нові позиції і очищають визволені райони". Як би тама не було, суперечливі вісті з фронтів говорять про намагання обидвох сторін добитися успіху в запеклій боротьбі.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ, коментуючи останній розвиток подій на ірано-іракському фронті, заявив про свою підтримку територіяльної цілісности і незалежности обидвох країн, Іраку та Ірану. Аллен Ромберг, речник Державного департаменту також повторив американську підтримку припинення воєнних дій і розв'язання проблеми за столом переговорів. Він сказав: „Ми вважаємо продовження війни, що ми неодноразово заявляли, загрозою мирові і безпеці країн Перської затоки".

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ справ Японії вівторок, 8-го лютого, подало до відома, що уряд Японії погодився дозволити американським атомовим авіаносцям запливати в японські порти, рискуючи цим виклика - ти хвилю протестів з боку японських пацифістів. Останній раз американські атомові авіаносці були в японських портах ще у 1968 році. Японські закони забороняють мати атомову зброю або запливати чужинецьким кораблям з такою зброєю в японські порти.

НА ПІВДЕННОКИТАЙСЬКОМУ морі є дві групи невеликих островів — архіпелаг Парасельських і архіпелаг островів Спретлиз. Донедавна ніхто не звертав на ці острови на схід від берегів В'єтнаму майже жадної уваги. Вони були незаселені, на них гніздилися тільки птахи і були деякі поклади фосфату. Як у прилеглих до островів морських просторах знайшли нафту, Китай відразу заявив претенсії до островів. Враховуючи близькість островів до своїх берегів, на них заявили також свої права в'єтнамці. Напруження із-за островів у цьому районі зростає. Тайван, Філіппіни та Індонезія також вмішалися в спори про приналежність островів.

ПІСЛЯ 7-МІСЯЧНОЇ перерви в Мадриді розпочалася у вівторок, 8-го лютого, знову конференція 35-ох країн Европи, Канади і ЗСА у справі перегляду виконання Гельсінкських угод з 1975 року про безпеку і співробітництво в Европі. Як попередня сесія, так і її продовження тепер не показали покищо жадних змін в позиціях сторін і виходу з довготривалого застою. Конференція почалася ще в листопаді 1980 року і всі вважали, що вона закінчиться через кілька місяців. Одначе вона перетворилася в цілий ряд обвинувачень і контробвинувачень. Захід, включаючи 10 країн-членів Европейської спільноти, ЗСА і Канаду, намагався укласти угоду, яка дозволяла б у країнах, підписавших її, вільні профспілки, припинення глушення радіопередач і надання народам права на самовизначення.

РАДІО СОМАЛІЙСЬКИХ партизанів, розташоване на території Етіопії повідомило у вівторок, 8-го лютого, що сомалійські партизани розпочали нові дії і у двох сутичках поблизу сомалійсько-етіопського кордону вбили 21 сомалійських вояків, а 21 захопили в полон.

ОФІЦІЙНИЙ РЕЧНИК ПОЛЬСЬКОГО уряду заявив у вівторок, 8-го лютого, що польський уряд не буде розглядати питання амнестії для політичних в'язнів до того часу, поки не буде досягнуто достатнього ступеня стабільности в країні. Речник Єжи Урбан сказав, що понад 1,500 ув'язнених звернулися з проханням помилування, користуючись нагодою відповідно з програмою, проголошеною в грудні минулого року, коли було скасовано частину законів військового стану.

УРЯД ІЗРАЇЛЯ РОЗГЛЯДАЄ СПРАВУ ШАРОНА

Єрусалим, Ізраїль. — Після цілоденних гарячкових позакулісних торгів ізраїльський уряд знову не зумів у середу, 9-го лютого, прийти до порозуміння щодо проведення в життя рекомендації державної розслідувальної комісії відносно звільнення міністра оборони Арієля Шарона та інших трьох високих генералів з їх постів.

Міністри, розглядаючи різні можливі рішення, включно з новими виборами, вирішили назначити наступне засідання для дальшого розгляду цього невідкладного питання.

Уряд Ізраїля вирішив вислухати обвинувачених генералів у „посередній участі" масового вбивства арабського палестинського цивільного населення в Бейруті і лише після вислухання обвинувачених уряд у повному складі прийме відповідні рішення.

Як відомо, урядова комісія очолювана головним суддею верховного суду Ізраїля опублікувала в середу, 9-го лютого результати розслідування і визнала цілий ряд високих військових і цивільних офіційних осіб Ізраїля „посередньо відповідальними" за масове вбивство палестинських втікачів у двох таборах у Західньому Бейруті у вересні минулого року.

В інтерв'ю американським газетам 25 представників жидівських організацій в ЗСА висловили своє схвалення висновків і рекомендацій комісії.

Провідні американські газети вітали доповідь комісії, деякі заявили, що це може спричинити певні позитивні зміни в кабінеті прем'єр-міністра Бегіна.

Газети Єгипту, Кувейту та інших мусулманських країн широко описували цю подію в Ізраїлі, але арабські лідери стримались дотепер від коментарів.

В Америці

ДЖОЗЕФ П. АДДАББО, голова Комісії асигнування фондів, уважає, що законодавчі тіла повинні зредукувати військовий бюджет Президента принаймні на 15 більйонів долярів.

СПРАВА ПАМ'ЯТНИКА ветеранам війни у В'єтнамі знову викликує непорозуміння і дискусії. Тим разом йдеться про приміщення статуї жовнірів і американського прапору на тому пам'ятнику у Вашінґтоні. Мистецька комісія Уряду хоче це примістити поруч існуючого вже пам'ятника, а ветерани бажають мати цю статую в центрі пам'ятника і його гранітних стін.

У РОДИНИ АРЕШТОВАНИХ вже раніше членів компанії Сентрі, яка займалася перевозом грошей та з якої осінню вкрали 11 мільйонів долярів, знайдено тепер в торбі один мільйон долярів. Припускають, що це із суми яка була вкрадена, але наразі немає повних його доказів.

ЄЙЛЬСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ передав для віднови долішньої частини міста Ню Гейвен 1,5 мільйона доларів. Це вже не перший раз, коли цей університет дає із своїх фондів на поправу міста, в якому має своє приміщення, і це має бути доказом зацікавлення університету в піднесенні рівня Ню Гейвену.

МІСТО НЮ ЙОРК І СТЕЙТ судять федеральний Уряд за те, що понад 5,000 умово хворих не дістають допомоги як нездібні до праці, хоча вона їм належиться.

ВИЇМКОВО ЛАГІДНА ЗИМА викликує економічні труднощі. Брак снігу у Вермонті приніс вже тепер втрату біля 15 мільйонів а 1 мільйон в податках від туристів. Рівночасно в Ню Гемпширі у лікарнях зменшили платні для персоналу на 10 відсотків, тому що через брак лещатарів немає багато випадків і пацієнтів.

ВЕЛИЧЕЗНІ ПОВЕНІ, що навістили полосу по обидвох сторонах ріки Міссісіпі принесли втрати в майні та управі землі на 200 мільйонів долярів.

ОСТАННЄ ОПИТУВАННЯ населення ствердило, що тепер американці менше переправдовуються як минулими роками. Причиною є спадок числа дітей, а з тим потреба перепровадження до більших домів. Погані економічні обставини також забивають бажання зміняти місце проживання чи праці.

ВІД ЧЕРВНЯ ЦЬОГО РОКУ студенти, які відмовляються від реєстрації до війська, не будуть діставати федеральних позичок на студії в університетах чи коледжах.

МАЛІ НОВІ РУХЛИВІ ракети з однією атомовою головкою, які можна буде перевозити звичайного розміру спеціяльними броневими автами, а навіть гелікоптерами з місця на місце, тепер запропоновані на розгляд Президентському дорадчому панелеві — Комісії стратегічного плянування у додатку до відомих ракет типу МХ, що навколо них так довго не вгаває галас — де саме їх примістити. Запропоновані тепер малі міжконтинентальні ракети є незвичайно зручні і зовсім „непомітні", і їх „без великого гамору" можна буде перевозити з одної військової бази до іншої новими перевозовими автами, що їх недавно винайдено. Взірці цих перевізних броневих авт і їхня незвичайна мобільність уможливлять зовсім певно цим малим ракетам „витримати першу атомову атаку з совєтського боку", якщо б до того дійшло, — згідно з речниками вгорі названого панелю, що бажали лишитися неназваними.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $1.25 місячно. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Беґін перетягає струну

Єгипетський президент Госні Мубарак перевів у минулому тижні декілька годин на нарадах з президентом Реґеном у Білому Домі і — за твердженням добре поінформованих джерел — перестеріг Реґена, що „час втікає", коли трапилася історична нагода завести мир на всьому Близькому Сході. Мубарак — пише „Ю.С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 7-го лютого ц. р. — переконував президента Реґена, що тепер настала добра коньюнктура, щоб Єгипет став посередником між поміркованими арабськими країнами — включно з охочою Йорданією, Савдійською Арабією, Марокко, Еміратами і Тунісом, та Ізраїлем у справі загального замирення на Близькому Сході. Підставу до такого замирення створила конкретна пропозиція президента Реґена, проголошена 1-го вересня минулого року. Згідно цим його пляном, Ізраїль повинен очистити окупований ним у війні з 1967 року колишній йорданський правий беріг Йордану і смугу Ґази та припинити організування там ізраїльських осель; на звільнених землях осіли б колишні втікачі з території, яка тепер становить Ізраїль, — палестинці, число яких зросло від 1948 року до кругло двох мільйонів душ. Той „національний осідок" палестинців стояв би у правно-державному, ще ближче нез'ясованому зв'язку з Йорданією. В заміну за таку поведінку Ізраїля — всі помірковані арабські країни, включно з Палестинською Визвольною Організацією, визнали б державність і недоторкальність Ізраїля.

Цей плян Реґена стрінувся з прихильністю від більшости арабських країн і їхніх володарів. Створилась атмосфера, в якій Єгипет, що його інші арабські країни бойкотували за його сепаративний мир з Ізраїлем за покійного президента Анвара Садата, став сприйнятливим для тих арабських країн, як посередник до Ізраїля. Але Ізраїль із своїм прем'єром Менахемом Беґіном зразу же відкинув мировий плян Реґена та швидко потім вмаршував 30,000-ою армією з танками і панцерними возами на територію сусіднього Ливану, щоб зліквідувати тамошній осередок терористичної Палестинської Визвольної Організації. Ізраїль вже у принципі погодився на відтягнення своїх військ з Ливану, якщо те саме зроблять Сирія із своєю кругло 50,000-ою армією і палестинці, які ніби крадькома вернулися назад до Ливану і становлять потенціяльну загрозу для Ізраїля. У практиці — ізраїльський прем'єр Менахем Беґін, який має невеличку більшість в ізраїльському парляменті — „кнессеті" — відтягає до безконечности переговори та не виявляє доброї волі ані щодо звільнення Ливану, ані тим паче до зречення з окупованих арабських земель.

Ізраїль всеціло залежить від Америки: від американської державної допомоги зброєю і готівкою та від американсько-жидівської жертвенности. Але, як недавно можна було почути коментар на телевізії, ізраїльські націоналісти типу Беґіна ставляться з призирством до своїх земляків в ЗСА — вони потребують тільки їхніх грошей і вважають, що американсько-жидівська громада „мусить" складати щорічно сотні мільйонів долярів на Ізраїль. У пресі і в Конґресі запунали вже голоси, щоби Америка (Уряд і Конґрес) перейшли супроти уряду Беґіна від порад і пересторог до діл: щоби припинити Ізраїлеві цілком або бодай частинно грошові допомоги і доставу запасових частин до доставленої вже раніше зброї. Реґен цього не хоче. Він є прихильником „тихої дипломатії" і вірить, що його спеціяльний амбасадор Філіп Габіб зуміє переконати Беґіна, щоби поступився і не блькував своєю впертістю шляху до миру. Реґен покладає теж надії на американсько-ізраїльську громаду, яка здебільшого солідарна з політикою Реґена і хоче покращання, а не загострення ізраїльсько-американських відносин. Помилкою Беґіна була зокрема суґестія, щоб „покращати" взаємини Ізраїля з СССР, з яким Ізраїль не має дипломатичних взаємин. Така суґестія подобає на зовсім неповажний ізраїльський шантаж супроти ЗСА. З Білого Дому заявлено, що ізраїльсько-московські відносини — це їхня справа і ЗСА туди не втручаються, але, очевидно, такий шантаж дальше загострив відносини між ЗСА і Ізраїлем.

Беґін, який протиставиться і Америці і всьому арабському світові — мусить програти. Своєю максималістичною політикою і своєю впертістю він провокує американський Уряд, який задля ізраїльського максималізму не виречеться добрих відносин з арабським світом. Перетягати струну в політиці — річ дуже небезпечна і немудра.

Іван Кедрин

МЕДИЧНИЙ АРХІВ І БІБЛІОТЕКА У ЧИКАҐО

Пошта принесла цікаву книжку. Запакована, як немовля в пеленках, аж трудно було видобути з-посеред картонів і грубої копертиподушки. Груба картоново-полотняна обгортка з золотими витисками, великого альбомного формату, люксусове видання: „Проф. д-р Маріян Панчишин, 1882-1943. Медичний Архів-Бібліотека УЛТПА, 1982".

Але це не монографія д-ра Маркіяна Панчишина, і тому тут мова не про того найвидатнішого нашого лікаря-інтерніста й одного з найвидатніших громадських діячів 20-их і 30-их років у Західній Україні, а радше про установу, яка видала цю книгу, про само Видавництво: про „Медичний Архів і Бібліотеку Українського Лікарського Товариства Північної Америки", з осідком у Чикаґо.

Коротка історія цієї установи списана в „Лікарському Віснику" журналі УЛТПА, рік 28, ч. 2 на весну 1981 року. Довідуємося відтіль, що Українське Лікарське Товариство рішило заснувати такий Архів-Музей ще в 1961 році, але наспраді ця установа почала діяти у 1977 році, стягаючи архівні матеріяли з Ню Йорку і Детройту до новопридбаної домівки в Чикаґо. Орган Лікарського Товариства ПА „Лікарський Вісник", квартальник, має свою окрему редакцію, що її очолює д-р Павло Джуль, — архіварем — скарбником є д-р Павло Пундій.

Перед нами три книжки видання „Українського Медичного Архіву": „Український Медичний архів" 19-80, ч. 1, великий альбомний формат, 166 стор. — „друге доповнення видання альбому „Український Шпиталь — Народна Лічниця", що появився був спершу у Львові у 1938 році. (Це була дуже приємна несподіванка для автора цих рядків, який 45 літ тому зредаґував той альбом і написав туди Передмову). Книжечка була цілком вичерпана і становила бібліографічну рідкість. Третьою і найновішою книжкою є властне том, присвячений пам'яті славетного лікаря-громадянина Маріяна Панчишина.

У супровідному листі до твору, присвяченого покійному д-рові М. Панчишинові, пише д-р Павло Пундій: „Я свідомий цього, що це видання має багато недоліків, бо воно є „уан мен'с джаб" і призначене до нашого внутрішнього архівного вжитку, як збірка матеріялів для будучого дослідника чи історика української медицини. Сподіюся, що ви...знайдете кілька слів одобрення і заохоти до цієї дальшої праці".

Правильно сказано. З усіх творів, які вийшли за перебування д-ра Пундія на становищі „архівара і скарбника", видно подивуґідну відданість цього лікаря-громадянина архівно-медичній службі. І тільки під таким кутом можна розглядати названі вгорі видання, особливо „Український медичний Архів" і „Проф. Д-р Маріян Панчишин". Редактор-видавець просто зібрав величезний фактичний матеріял — усе, що колинебудь і денебудь писалося і друкувалося про д-ра Маріяна Панчишина. Як уже згадано вгорі — ця книжка, присвячена пам'яті д-ра М. Панчишина, навіть не нагадує монографії: це сирий передрук сирих матеріялів, — але імпонує кількість того матеріялу і згадка, як можна було його відшукати і передрукувати.

Очевидно, у цьому доброму видавничо-архівному ділі насуваються також деякі сумніви. У своїй совісті видавець-редактор зібрав 36 статтей, написаних у різному часі і в різних газетах, журналах та збірниках про д-ра М. Панчишина. Видавець-редактор не подав від себе ані слова.

Але чи дійсно варто було між тими 36 статтями передрукувати по кілька статтей того самого автора з неминучими у тих статтях повторюваннями? Наприклад, є там аж шість статтей покійного д-ра Богдана Олесницького з Ню Йорку і п'ять статтей живучого, слава Богу, д-ра Романа Осінчука, до речі — засновника „Лікарського Вісника" й піонера Українського Лікарського Товариства Північної Америки та різних його починів. Обидва названі лікарі-громадяни, один уже покійний, другий активний в українському житті в ЗСА, належали завжди до — за журналістичним жарґоном-„грамотних" професіоналістів, тому їх статті про д-ра М. Панчишина гарні змістом і формою. Але їх автори просто не могли не повторятися. Те саме стосується ілюстраційної сторінки.

Назагал книжка прикрашена на своїх 110 сторінках 48-ма світлинами. Проте, передаючи фотографічним способом статті, які колись і десь появилися про д-ра М. Панчишина разом із його світлиною — тут вийшшло таке, що аж 22 світлини д-ра М. Панчишина тотожні або майже тотожні.

Такий спосіб увіковічнювати цікавий, — як каже д-р П. Пундій — для будучого дослідника матеріял — справа дискусійна. Зате недискусійним є один недолік: відсутність Покажчика прізвищ. Без індексу наведених в тексті прізвищ ні одна бібліотека ні одної високої школи в Америці не приймає книжки. Лікарське Товариство видало вже було кілька років тому Ювілейний Збірник — також без Індексу прізвищ — і зменшило таким пропуском вартість тієї цінної книжки наполовину.

Ясна річ, що праця д-ра Павла Пундія варта найбільшого признання і заохоти — продовжувати її. Але книжкове видавництво — це вже в наших часах діло фахівців. І коли обставини вже так склалися, що Український Медичний Архів видає твори, які є „ділом однієї людини", то ні трішки не поменшить заслуги тієї „однієї людини", коли притягне до співпраці доброзичливого фахівця видавничої справи.

Українська спільнота може бути тільки вдячна, що д-р Павло Пундій прикладає стільки труду і ентузіязму для видавання таких люксусових творів.

З МОГО ВІКНА

Іванна Савицька

Подарунок

(Прямо з життя)

Ось, ось, і нашому дідусеві „стукне" капосна сімдесятка, і його величатимуть вголос — старшим паном.

Він і не дуже сивий, і не худий мов шпилька, ходить бадьоро, розкидає паням компліменти, але дідусь, і тут немає вже ради. Метрика каже достоменно, що він — дідусь.

Уродини вже недалеко й онуки радяться, змовляються, думають, що то дідусеві купити. Їх аж троєчко. Найстаршому буде дванадцять, середньому десять, а дівчинці — Олюсі — вісім кругленьких рочків. Радились, думали і врешті рішили, що кожне купить від себе якийсь малий подарунок. Все було засекречене, заслонене таємницею, і навіть мама й тато не мали дорадчого голосу.

Стали унуки підглядати дідуня, що йому найбільше потрібне. Підглядали в будні й в неділю, ранком і ввечері, і врешті сказали, що пляни їхні готові, і кожне з дітей справиться з купном на час.

Уродини прийшли в суботу. Святочний сніданок почався. Син подарував батькові пляшку його коньячку, синова — кактус, що дуже гарно розцвів, а діти стали рядочками і кожне гиснуло в руках свій подарунок.

Мала Олюся тремтливою ручкою подала маленьку коробку. Дідусь розгорнув папір і пригорнув до грудей дівчатко. В коробці лежав пулярес, ярко-червої фарби, такий самісінький, як Олюнина новенька торбинка.

Віктор чомусь підсміхнувся і дав дідусеві свій невеликий презент. Був це портфель з малюнком якогось „ковбоя", що сидів на коні в дуже крислатому капелюсі.

Найстарший Олег, кепкуючи з Віктора й сестри, поклав дідусеві на стіл свій елеґантний дарунок. В коробці теж був портфель, оцей наймодніший, найкращий із всіх подарунків, з малюнком малої людини, що стала дуже великою (Е. Т.)

Дідусь розсміявся і його сімдесятка розквітла весняним квітом...

А в неділю, у церкві, кожне з дітей підглядало з чийого портфеля їхній дідусь вийматиме одного доляра. Кожне по-свому розцінювало свій подарунок.

Кошик на гроші наближався, а дідусь вийняв із кишені свій старенький портфель.

Яке розчарування, яка велика невдача... А потім діти питали: — чому, дідусю, — чому?

— Ваші портфелі новенькі і дуже гарні, але мій старий — пам'ятковий — він від бабуні, і в ньому, опріч долярів, є ще бабунина фотографія...

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЯК БУЛО СПРАВДІ?

Майже у всіх статтях, що появляються в українській пресі з нагоди Січневих роковин, автори цих статтей подають, що Четвертий Універсал був проголошений на Софійській площі дня 22-го січня 1918 року. Таке можна прочитати і в „Свободі", в 13 числі, з датою 21-го січня ц. р., і то в трьох статтях з передовою статтею включно. Але є в цьому числі „Свободи" четверта стаття, яка стоїть у суперечності до інших трьох. Назва статті: „На провесні великих днів". Стаття передрукована із „Студентського Шляху" — Львів, 1933. Автором статті є А. Фіґоль. Відносно Четвертого Універсалу в цій статті сказано:

„Над просторами України носився могутній дух відродженої нації; огненними язиками витав у серцях і душах тих, що зібралися цієї пам'ятної ночі в залі Педагогічного Музею, охоплюючи всіх у свої дужі залізні рамена.

Засідання відкрив голова Центральної Ради проф. Михайло Грушевський. Серед святкової тиші падали слова з уст сивоволосого старця, немов цілющий бальзам на серце України, прошите ножами ворогів.

Він казав:

'Щоб дати правительству змогу заключити мир і охоронити свою країну, Рада постановила не відкладати Зборів, а оголосити рішення в Четвертому Універсалі; прошу Високий Збір вислухати його'.

(Після цього вступу проф. Грушевський відчитав Четвертий Універсал)".

Зацитований уривок із статті А. Фіґоля відповідає правді. На підставі інших історичних джерел можна зробити доповнення, а саме: цією пам'ятною ніччю, про яку згадує А. Фіґоль, була ніч з 24-го на 25-те січня 1918 року. Під Універсалом поставлено однак дату 22-го січня, бо того дня мали відбутися Українські Установчі Збори і проголосити незалежність України. Через складну тодішню ситуацію Збори не відбулися у призначений день. Тому то Мала Рада рішила проголосити незалежність України на своїй сесії дня 24-го січня. (Сесія протягнулася аж поза північ . Див. Павло Христюк: „Замітки і матеріяли до історії української революції", том І, стор. 106).

Коли б з приводу проголошення Четвертого Універсалу і мала відбутися

(Продовження на стор. 4)

Петро Верховинець

ПАТРІЯРХ ЙОСИФ ПРО ПЕРЕМОГУ ПІД ВІДНЕМ

Цьогорічні віденські святкування стають товчком до перевірки наших історичних підручників та зосередження уваги на основніших дослідах не тільки цієї епохальної події, але й взагалі бувальщини українського народу, яку ми в більшості знаємо з чужих пофальшованих джерел. Ці джерела стараються зменшити, або й промовчати значення України на сході Европи, а всі цивілізаційні, культурні, релігійні й політичні осяги українського народу присвоїти собі.

Вони кажуть, що не ми сторіччями захищали Европу перед дикими ордами, не ми були оборонним муром християнства на сході, що не наше буйне козацтво героїчно боролося з мусульманською навалою і не наші мільйонові жертви та невпинні змагання спинили большевицькі банди від походу на Захід — це все було ділом наших сусідів. Вони спокійно за нашими плечима багатіли та кували зброю, щоб нам, послабленим віковими змаганнями, вбити ніж у спину та пограбувати наші духові та матеріяльні здобутки.

Досі чужі історіографи, зокрема польські, всупереч правді, приписували перемогу під Віднем королеві Собєському та героїзмові польських гузарів, а промовчували участь і рішальне значення у цій великій баталії козацьких полків.

По глибших дослідах ватиканських тайних архівів виявилося, що козаки на поклик Папи Іннокентія XI станули в обороні християнської віри і блискучо перемогли могутню турецьку армію.

Лист Патріярха Йосифа

Про повищу подію, 6-го грудня 1982 року авторитетно написав наш Патріярх Йосиф до Українського Філателістичного Товариства в Австрії. Наводимо дослівний текст листа: „Записано у ватиканських хроніках, що 2-го лютого 1684 року в Римі відслужено торжественно Богослуження з участю Папи в подяку 'за перемогу, що її осягнули козаки над турками і татарами'. Слова ці залишилися в історії про великий історичний факт, в якому брали участь наші козаки і їхня перемога в 1683 р. врятувала під Віднем Европу. Хоч подія ця великої ваги, на жаль не всім вона відома, не всі усвідомлюють собі те, що долю християнської Европи врятували тоді ми, український нарід, відвагою, військовим хистом козацьких грудей. Тому вітати треба цей почин Союзу українських філателістів Австрії, щоб про цю знаменну подію оборони Европи перед турецькою навалою розказати підкресленням нашої ролі в ній.

Ватиканський хронікар слушно приписує перемогу над турками під Віднем нашим козакам, хоч воювали там різні народи під проводом польського короля Собєського. Коли турецька навала грозила християнській Европі і тодішні політичні провідники в безконечність дискутували, що робити, Папа Іннокентій XI знає, що ані дипломатією, ані конференціями нічого зробити не вдасться. Потрібна вміла, скора і рішуча оборона і цю оборону і перемогу над турками єдино вміють і можуть дати козаки. Тому їх організує, озброює і на оборону християнської Европи висилає. Козаки, не зважаючи на те, що є православної віри, ідуть і діло виконують на славу козацького імени. Один окремий відділ козаків бореться під папськими прапорами! Який глибокий повчальний зміст має ця перемога.

Хай відзначення цієї події в історії Европи пригадає всім про ролю України на межі між Азією і Европою своїм християнством і його чеснотами в українськім серці не лише в минулому, але у майбутній долі Европи".

Спільна дія католиків і православних

Лист Патріярха Йосифа підкреслює наступні важливі історичні моменти: в торжественній Богослужбі з участю Папи дякували не кому іншому, а козакам за перемогу над турками. Козаки врятували Европу. Папа бачив, що тільки козаки були здібні до скорої та рішучої оборони. Не зважаючи на те, що козаки були православної віри, вони без вагання пішли на допомогу оточеним у Відні католикам. Один козацький відділ боровся під папськими прапорами.

І коли, згодом, загострилися релігійні непорозуміння між українськими католиками й православними, то у великій мірі їх спрово-

(Продовження на стор. 4)

Петро Стерчо

АВГУСТИН КИРИЛО ШТЕФАН

В 90-ліття життя і 65-річчя на службі народу)

IV.

Восени 1918 року, коли вже були всі познаки неминучого розвалу Австро-Угорщини, навколо директора Учительської Семінарії о. А. Волошина згуртувався невеличкий гурт молодших і старших карпато-українських професорів ужгородських середніх шкіл, що включав Августина Штефана, Віктора Желтвая, Осипа Бокшая і Михайла Ґріґашія з-посеред молодших і Юлія Гаджегу та каноніка Петра Ґебея (пізнішого єпископа) з-поміж старших. Молодші сходилися на переміну в одному з двох помешкань А. Штефана „грати в карти", а в дійсності обмірковувати політичну ситуацію і підготовляти шлях акції для оборони національно-політичних інтересів карпатських українців. Про тогочасні національно-політичні й державницькі змагання в Україні їх зокрема інформували поворотці з полону в Україні Осип Бокшай і Михайло Ґріґашій.

Для нав'язання взаємовідносин із чоловими галицькими й буковинськими українськими політиками, о. А. Волошин доручив проф. А. Штефанові поїхати до Відня, щоб там порадитися із членами Української Парляментарної Репрезентації. У неділю, 20-го жовтня 1918 року, А. Штефан таємно поїхав до Відня, де мав розмови з послами Юліяном Романчуком, Кирилом Трильовським, Євгеном Петрушевичем, Степаном Смаль-Стоцьким і Левом Бачинським. Найбільше уваги присвятив йому Кирило Трильовський, а з нехіттю говорив з ним барон Микола Василько з Буковини. Від галицьких політиків А. Штефан довідався, що вони плянують відновити Галицько-Волинську Державу під назвою Західньо-Української Народної Республіки, у склад якої мають належати Галичина, Волинь, Буковина й угорська Україна, з тим, що у слушний час обидві українські держави об'єднаються в єдиній Самостійній Соборній Українській Державі. Карпатським українцям радили вони вести себе обережно, щоб мадяри не вивішали їх політичних провідників, а як лише буде проголошена українська самостійність у Львові, карпатські українці повинні скористати з Вилсонівських принципів права на самовизначення і розпочати організування народних рад, які проголошували б злуку з Україною.

Відпоручник Української Парляментарної Репрезентації мав зустрітися з А. Штефаном 3-го листопада 1918 року в Будапешті для передання йому інформацій про конкретний плян акцій, але перебрання влади в Мадярщині мадярами унеможливило йому туди приїхати. В міжчасі, карпатські українці з власної ініціятиви розпочали творити свої народні ради, бо вже 2-го листопада 1918 року постала така Руська Народна Рада в Старій Любовні на Пряшівщині, на чолі з о. Еміліяном Невицьким, того самого дня, брати д-р Михайло і д-р Юлій Бращайки зорганізували Руську Народну Раду в Хусті. І, цікаво, обидві ради у двох кінцях Закарпаття спонтанно виявили бажання, щоб Закарпаття належало до України. Подібне бажання дещо пізніше висловила Свалявська Рада, на чолі із столярем, Михайлом Комарницьким.

Повернувшись з Відня до Ужгороду, А. Штефан поінформував гурт карпатоукраїнських патріотів про розмови з галицькими й буковинськими послами у Відні, не забуваючи про їхню осторогу діяти обережно. І тому аж по кількох нарадах вирішено скликати публічні наради для створення Руської Народної Ради в Ужгороді на 9-те листопада 1918 року. До речі, там уже існувала подібна мадярська народна рада, до якої поспішили вступити в члени „від русинів" Теодор Матяцко й Степан Фенцик. В Ужгороді аж кишіло від мадярського війська. Тож вирішено тактично обмежитися до здобуття якнайдальше ідучої автономії для Карпатської України й на чоло Ужгородської Ради вибрано о. д-ра Семена Сабота, а секретарем о. д-ра Юлія Ґріґашія. Проф. А. Штефана вибрано заступником секретаря цієї ради, щоб мати всі інформації із першого джерела. Треба сказати, що о. Семен Сабов щиро вірив в потребу збереження цілости Закарпаття і тому серйозно взявся добиватися автономії для „Руської Країни", яку то автономію мадярський уряд, на чолі з Михайлом Каролі, в другій половині грудня 1918 року проголосив та іменував д-ра Ореста Сабова, брата о. Семена, міністром „Руської Країни". Але скликаний на 4-те березня 1919 року до Мукачева Сойм Руської Країни, на внесок пароха з Дубрівки, о. Константина Грабаря, відкинув дальшу приналежність Закарпаття до Мадярщини.

У листопаді й грудні 1918 року та в січні 1919 року процес творення народних рад у селах і містечках українського Закарпаття завершився і тоді, заходами братів Михайла й Юлія Бращайків, скликано на 21-ше січня 1919 року Всенародний Конгрес Угорських Русинів до Хусту, який виніс би постанову про політичні бажання українського населення цілого Закарпаття, від Сиготу по Стару Любовню. З Ужгороду приїхав проф. А. Штефан на цей Конгрес у товаристві о. д-ра Ю. Ґаджеги, о. В. Желтвая та професорів О. Бокшая та М. Ґріґашія. Устами 420-ох делегатів із усієї території Закарпаття проголошено одноголосно злуку Закарпаття з Українською Державою. Сталося це, як відомо, саме напередодні проголошення Актів Соборности на Софійській Площі у Києві. Цей Всенародний Конгрес, під головуванням д-ра М. Бращайка, вибрав Центральну Народну Раду „для ведення справ угро-руського народу" і в цьому дусі надав їй далекойдучі повновласті на майбутнє.

Коли говорити з А. Штефаном про цей Конгрес, то згадує він його із найглибшою повагою, немов набожністю до чину його учасників. Свою участь у цьому Конгресі він уважає вершком формування його власної української національної державницько-самостійницької думки, яка залишилася керівною для нього на все життя. До речі, проф. А. Штефан під сучасну пору, мабуть, єдиний живий ще учасник цього славного й історичного Конгресу карпато-українського національного волевиявлення. Тому треба рішуче відкинути всякі спроби антиукраїнських чинників твердити немов би „підкарпатські русини" все ще шукають своєї національної ідентичности.

Участю у Всенародному Конгресі Угорських Русинів у Хусті вважає проф. А. Штефан недісними всякі інші дотогочасні постанови, включно з тактичним рішенням Угорської Ради, в якій він був заступником секретаря.

(Продовження буде)

ГРОМАДИ ВІДЗНАЧИЛИ РОКОВИНИ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Норт Порт

Український Релігійно-Культурний Осередок св. Андрія в Норт Порті, Фла, святочно відсвяткував свято незалежности України 22-го січня 1918 року.

Як щороку громадяни Ворм Мінерал Спрінґ—Норт Порту й околиці святочно відзначили в неділю, 23-го січня ц.р. 65-ту річницю української державности проголошену 4-им Універсилом. Службу Божу в намірені українського народу відправив гість з Союзівки о. Волошин.

Святочний концерт відбувся в 7-ій год. вечора в просторій залі Українського Релігійного Осередку св. Андрія в Норт Порті. Програма концерту розпочалася американським гимном, який (у подвійній мовній версії) відспівав д-р Б.Ничка. Присутніх місцевих, з околиць та гостей з Канади і північно східних стейтів ЗСА привітав культурно-освітній референт Е.Гриньків, згадавши про важливість дати 22 січня 1918 року, проголошення 4-го Універсилу про незалежність української держави.

Д-р Ярослава Грабович рецитувала вірш Б.Антонича „У січневі роковини". Потім хор під проводом диригента інж. П.Грабовича під акомпаньямент д-р Я.Грабович проспівав пісню „Україно" Е. Козака.

Глибокозмістовну промову „Міжнародне значення 22-го січня 1918 р." виголосив д-р П.Сениця. Опісля деклямували: Люся Арвін (власна композиція) „Рік 1918"; Ж.Семенюк—вірш Г.Черінь „Люблю мою прекрасну Україну"; М.Кіцак „Україно—Україно" Руданського. Гостя з Дітройту, піяністка, проф. муз. Лідія Соя по-мистецьки виконала Шопена опус ІМ 61 „Фантазію Імпромту" технічно не легку до опанування піяністка виконала бездоганно, полонивши слухачів. Другий твір, „Елегію" М.Лисенка, скомпановану композитором під впливом втрати свого пряteля, відіграла вона з почуттям і прецизністю талановитої піяністки. Згодом місцевий хор соборницької громади проспівав „Живи, Україно" М.Гайворонського.

На кінець Павлина Різник прочитала лист до президента Р.Реґена, в якому прохають його, щоб подібно як у справі Української Гельсінкської Групи, присвятив свою вічливу увагу важливісті дати 22-го січня 1918 року—проголошенню державности українського народу, що бореться за вільні права людини та свободу нації, яка є тепер під тиранією Росії.

Всіх виконавців, які брали участь у цьому старанно підготованому святі, численна авдиторія, біля 200 осіб, нагороджувала спонтанними оплесками.

Українським національним гимном „Ще не вмерла Україна" закінчено святочні сходини.

вег

Ню Гейвен

Частина гостей, що сиділи за президіяльним столом (зліва): д-р М.Снігурович, мґр І.Базарко, о. митрат М.Чернявський, Р.Ґіна-Тібодо, Б. Де Літо, проф. І.Телюк, о. Р. Ґолемба, О.Дубно.

Українська громада великого Ню Гейвену імпозантно відзначила 65-ті роковини проголошення Української Народної Республіки і 64-ті роковини Акту Соборности. В понеділок, 10 січня, губернатор стейту Коннектикат Вілліям О'Ніл підписав в Гартфорді проклямацію в пошану проголошення незалежности України в присутності представників усіх відділів УККА стейту Коннектикат. Делегацію очолив голова Координаційної Ради відділів стейту д-р Михайло Снігурович. Проклямацію таку ж підписав посадник Ню Гейвену Біяджі ДіЛіто, принявши на авдієнції представників Відділу УККА Ню Гейвен під проводом д-ра М Снігуровича, голови Відділу.

У суботу, 22-го січня, відбувся святочний бенкет в Парк-Плаза готелі в Ню Гейвені. Бенкет відкрив, після відспівання національних гимнів, американського і українського, д-р М. Снігурович, віцепрезидент УККА. Вступну молитву проказав о. митрат Микола Чернявський, парох українької православної церкви, а кінцеву—о. Роман Ґолемба, парох католицької церкви. Бенкетом проводила—мґр Рома Ґіна-Тібодо. Привіти виголосили—посадник Б. ДіЛіто, конґресмен Брустер Моррісон, комишинер Орест Дубно, який також був особистим представником губернатора, Альбіна Ліпціюс, голова литовської громади. Відчитано привіти від сенаторів Вайкера і Дада.

Головну промову виголосив мґр Іван Базарко, президент Світового Конґресу Вільних Українців. Після бенкету був баль при звуках оркестри „Калина" під диригуванням І.Матіяша.

У неділю, 23-го січня, були відправлені Богослуження в намірені українського народу в церквах обох віровизнань. Того самого дня о год. 12:30 відбулася на Центральному Ґріні, напроти будинку міської управи, мирна манифестація під час якої покладено вінок під пам'ятником поляглих американських вояків, в пошану героям, що впали за волю України.

Маніфестацію відкрив голова Відділу УККА, о. Р.Ґолемба промовив молитву. На початку маніфестації відспівано пісню-молитву „Боже Великий, Творче Всесильний", а на закінчення—український національний гимн.

Під час маніфестації промовляв посадник Б. ДеЛіто, який теж особисто, в асисті д-ра Снігуровича і проф. Івана Телюка, підняв український прапор на високу щоглу біля американського прапору. Вінок поклав пластун Марко Зінич в товаристві пластунок Христі Мандич і Ксені Кизик. У маніфестації взяли участь українські ветерани, відділи СУМА і Пласту із прапорами. Все це фільмувала місцева телевізійна станція канал 8 і згодом передала (частини) в рамках вечірних і нічних новин із відповідним прихильним коментарем. Інформації для присутніх на маніфестації журналістів подавав проф. І.Телюк, який також перед тим помістив у місцевій пресі інформації про січневі святкування. 22-го і 23-го січня повівав на щоглі український прапор поруч з американським.

М.Я.

Сиракюзи

І цього року на ратуші Сиракюз пишався у блакиті холодного неба український національний прапор. Українська громада вшанувала 65-ту річницю проголошення самостійности України.

У четвер, 20-го січня, делегація громадян міста під проводом голови Відділу УККА д-ра Івана Гвозди відвідала посадника Лі Александра, який підписав проклямацію з нагоди наших великих національних роковин. Відповідну проклямацію підписав також повітовий староста Джан Молрой.. Церемонію підписання проклямації передали того дня дві телевізійни канали.

В суботу, 22-го січня, славні роковини відзначила Школа Українознавства ім. Лесі Українки коротким апелем біля школи, словом до учнів д-ра І.Гвозди та врочистим піднесенням прапорів під звуки національного гимну. Опісля відбувся в школі концерт учнів.

У неділю, 23-го січня, в католицкій і православній церквах відслужено Служби Божі в намірені українського народу, а в православній церкві о. М.Глинський відправив Панахиду за всіх воїнів, що впали у боях за волю України. Ввечері у Народному Домі відбувся концерт у виконанні місцевих мистецьких одиниць. На тлі відповідних декорацій пописувались сумівці, пластуни, школярі, студенти та хористи.

Програма свята почалась відчитанням уривків Четвертого Універсилу та Акту злуки земель у виконанні студентів Івана Гвозди та Ігоря Ґоджака. Опісля на сцені виступив жіночий хор „Калина" при українській православній церкві під керівництвом Олі Малій. Він гарно репрезентувався трьома піснями: „Зелений гай", сл. П.Грабовського, „Від синього Дону" сл. О. Кобець, муз. М.Гайворонського, „Білі каштани" сл. А. Малишка, муз. Г.Майбороди. Потім студентка Христина Кохан прочитала проклямації, що їх з нагоди річниць нашої самостійности і соборности підписали посадник Л. Александер і повітовий староста Дж. Молрой.

Святочну доповідь прочитав о. Мирослав Глинський Він вказав на світлі традиції боротьби нашого народу за своє визволення та численні великі жертви, що їх наш нарід і досі приносить в ім'я Четвертого універсалу.

З увагою і признанням присутні спостерігали „Розповідь старого дідуся" на основі монтажу Лесі Храпливої „Що розказувала бабуся історія" у виконанні студента Юрка Войтовича при співучасті пластової молоді. На зміну пластунам святочну громаду розважали сумівці виконанням народних танків—„Гречаники" і „Гопак". Після веселих танків—емоційна декля мація вірша В.Пачовського—„Я плакав у сні..." у виконанні Оксани Дупляк.

На закінчення мистецької програми на сцені бачимо знаний у Сиракюзах від багатьох років чоловічий хор „Сурма" під керівництвом мґр Марусі Качмар. Хор виконав три пісні: „Вставай, Україно" Е. Садовського, „Марш молоді" В. Третяка, „Пролягла доріженька".

Нинішня програма була чи не найкращою з усіх ювілейних програм у нашому місті в останніх кількох роках. Свято присутні закінчили співом українського національного гимну.

Мґр Микола Дупляк

У бюрах міської ратуші, де відбулося підписання проклямації державної самостійности України, (зліва) мґр Микола Дупляк, ст. пл. Ліда Гвозда, о. протоієрей Мирослав Глинський, посадник міста Лі Александер, проф. д-р Іван Гвозда, голова Відділу УККА, о. Іван Ропке, сумівка Марта Шоробура.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 5

Д.Стецик, Парма	42.00
д-р Р.Богонович, Ню Йорк	20.00
В.Демчук, Бирк	12.00
І.Гута, Трой	12.00
д-р П.Т.Демус, Мокіна	12.00
Д.Зелем, Денвер	12.00
П.Слотюк, Філядельфія	10.20
О.Дармохвал, Піскатавей	10.00
С.Павлишин, Мейпл Гайтс	10.00
д-р І.Смаль, Дітройт	10.00
Е.Ярош, Кіннелон	10.00
О.Березюк, Мінеаполіс	7.00
О.Венґерчук, Бойнтон Біч	7.00
Й.Зубрицький, Джерзі Сити	7.00
В.Б.Лехман, Брукфілд	7.00
М.Максименко, Ґошен	7.00
Б.Радловський, Елмвуд Парк	7.00
В.Яримович, Йорк	7.00
С.Решетуха, Джексон Гайтс	6.00
Д.Запар, Вайнленд	5.00
А.Житинський, Парксвілл	5.00
П.Карпів, Меспет	5.00
В.Мойсеєнко, Луісвілл	5.00
А.Моряк, Елизабет	5.00
І.Подільчук, Юньйон	5.00
В.Цетенко, Ен Арбор	5.00
М.Гук, Ст. Пол	4.00
С.Кушей, Генкак	4.00
Л.Мельник, Елмгирст	4.00
Т.Тилявський, Рочестер	3.00
П.Андрущенко, Бессемер	2.00
Ґ М.Бараник, Воррен	2.00
О.Берегуляк, Маєрставн	2.00
К.Бойко, Н.Провіденс	2.00
В.Боляк, Гартфорд	2.00
Г.Вавелко, Міннеаполіс	2.00
А.Вацлавський, Форест Гіллс	2.00
В.Веселий, Гартфорд	2.00
І.Винник, Ню Йорк	2.00
І.Війтик, Фініксвілл	2.00
В.Ганяк, Шарон	2.00
Н.Гафткович, Гартфорд	2.00
Б.Гнідь, Сомервілл	2.00
Дж. Гончарів, Портленд	2.00
О.Граб, Лодердейл	2.00
Р.Грабець, Парма	2.00
П.Гуменюк, Голливуд	2.00

П.Ґула, Чикаґо	2.00
Д.Ґренда, Йорк	2.00
П.Дашко, Чикаґо	2.00
Ф.Дерещівська, Ню Гейвен	2.00
В.Дмитришин, Колонія	2.00
Я.Загора, Нюарк	2.00
Т.Зазуля, Ріґо Парк	2.00
М.Захарко, Менвілл	2.00
І.Зелем, Вотерфорд	2.00
С.Кецик, Ґлосестер	2.00
М.Коваль, Чикаґо	2.00
Н.Когут, Воррен	2.00
Я.Козак, Гантінґтон	2.00
Я.Кравчук, Парма	2.00
М.Лазар, Квекертавн	2.00
С.Лазуренко, Вудс	2.00
Ю.Лонишин, Плейнфілд	2.00
Т.Лопадчак, Асторія	2.00
С.Мазяр, Сен Хозе	2.00
М.Майорчак, Геркімер	2.00
М.Мельничук, Філядельфія	2.00
Д.Микита, Фінікс	2.00
М.Муха, Вестон	2.00
П.Нестеренко, Лорейн	2.00
Л.Новицька, Чіктоваґа	2.00
М.Обрусняк, Ню Йорк	2.00
В.Палійчук, Клівленд	2.00
В.Пацула, Вайнсбурґ	2.00
Г.Пенко, Сисеро	2.00
Б.Полец, Міннеаполіс	2.00
о. І.Поліщук, Чикаґо	2.00
А.Попик, Мт. Плезент	2.00
А.Рибалт, Янґставн	2.00
І.Рибка, Чикаґо	2.00
О.Роспутко, Філядельфія	2.00
Я.Рудяк, Порт Порт	2.00
В.Саміленко, Свортмор	2.00
В.Сарачман, Філядельфія	2.00
В.Сенежак, В.Орендж	2.00
М.Слаби Юньйондейл	2.00
М.Слабодух, Френклін Лейкс	2.00
М.Славятинський, Філядельфія	2.00
Г.Сліпець, Парма	2.00
І.Сось, Силвер Спрінґ	2.00
Я.Сохацький, Парма	2.00
М.Тимяк, Піттсбурґ	2.00
К.Тиравська, Чикаґо	2.00
Й.Фуґа, Фініксвілл	2.00
Т.Штомпіль, Джерзі Сити	2.00
В.Яґла, Гетборо	2.00
П.Ярема, Ню Кесл	2.00
П.Яцук, Окала	2.00
д-р В.Ящун, Піттсбурґ	2.00

Трентон

Цьогорічні врочисті святкування роковин незалежности й соборности в Трентоні попередили зустрічі у четвер, 20-го січня, із губернатором Ню Джерзі Томасом Кейном й посадником міста Трентону Артуром Голландом. Представники організацій й установ цього міста й околиць зібралися в канцелярії губернатора стейту, де він підписав проклямацію, яку пізніше прочитав представникам української делеґації. Після короткого слова губернатора й представника української групи делеґація відспівала український національний гимн, а губернатору—„Многая літа".

Подібна зустріч відбулася в канцелярії посадника А.Голланда.

У суботу, 22-го січня, в день проголошення незалежности й соборности, українські синьо-жовті прапори повівали на Капітолі й ратуші в Трентоні. У неділю в трьох українських церквах Трентону відправлено молебні в намірені українського народу.

У четвертій годині по обіді в залі української православної церкви. св. Юрія Переможця Громадський комітет Трентону влаштував величаву Академію-концерт з нагоди святкувань роковин незалежности й соборности.

Розпочалася Академія відіграннм американського гимну й прочитанням актів незалежности й соборности та проклямацій губернатора Ню Джерзі й посадника Трентону. Читали представники молодечих організацій Пласту, ОДУМ-у й СУМА.

Офіційне відкриття зробив голова Громадського комітету інж. Іван Гафткович. Після короткого вступного слова він попросив до слова Юрія Солтиса.

Доповідь Ю.Солтиса була надзвичайно цікавого змісту. Ми переважно звикли слухати доповіді наших заслужених учасників Визвольних Змагань, в яких накреслювали події, що сталися в тих часах, очевидцями чи учасниками яких вони були. Проф. Юрій Солтис представив ті історичні події очами наших сусідів, як наших приятелів, так і неприятелів.

У тих часах західній світ дуже мало знав про Україну, й це можливо було чи не найважливіша причина нашого неуспіху. А як дивиться теперішній західній, чи може навіть й східній світ на Україну, які наші можливості тепер? Такі питання й відповіді на них були заторкнені у доповіді Ю.Солтиса. Довготривалими оплесками присутні нагородили доповідача.

Мистецька частина концерту складалася з виступу чоловічого хору „Прометей" з Філядельфії під керівництвом Михайла Длябоги, якому акомпаньювала Ірена Пелех. Хор виконав С. Людкевича „Хор підземних ковалів", М. Лисенка хор бранців з поеми „Гамалія", К.Стеценка „Прометей", Б. Кудрого „Часом я тужу", І. Воробкевича й С. Людкевича „Огні горять", А. Вахнянина „Хор норманів", М. Длябоги „Осіннє сонце", й І. Шамо „Карпати" й „Грай, бандуро". Пролог до поеми „Мойсей" І.Франка виконав Стефан Шилкевич.

Всі виступи були на мистецькому рівні, за що слухачі нагородили виконавців довгими оплесками й повставанням з місць.

Закінчено Академію-концерт співом українського національного гимну.

ЕКА

Вісті з Норт Порту—Ворм Мінерал Спрінґ

Почином нашої культурно-освітньої референтки, відомої поетеси Ляриси Мурович-Тимошенко, відбулись в останньому часі дві імпрези.

16-го грудня наша соборницька громада гостила визначну сучасну поетесу Ганну Черінь, яка читала фраґменти із своїх поетичних і сатиричних творів. Численно зібрані на залі присутні рясними оплесками винагороджувлаи милу гостю.

25-го грудня наша громада вшанувала 50-літню трагічну річницю світлої пам'яті двох селянських юнаків, Біласа і Данилишина. Вступне слово виголосила наша культурно-освітня референтка поетеса Л. Мурович-Тимошенко. Деклямували Нуся Рурик „Вогні у грудневу ніч" Олени Теліги; д-р Ярослава Грабович „Городок 1932" О.Ольжича. Спогад про Данилишина і Біласа виголосив колишній член похідної групи Схід в часі Другої світової війни, товариш покійних, Євген Білас.

Доповідь про трагічну долю Данилишина і Біласа після довершеного нападу на почтовий уряд у Городку виголосив інж. П.Грабович. Ця незвичайно зворушуюча доповідь була ілюстрована старанно виготовленою мапою території цієї історичної сьогодні події д-р Ярославою Грабович. Згодом д-р О.Соколишин виголосив на канві наших визвольних змагань з окупантом правний перебіг доразового суду над нашими героями Біласом і Данилишиним.

На кінець хор громади під диригентурою інж. П. Грабовича проспівав дві пісні—„Живи, Україно" М. Гайворонського, „Зірвалася хуртовина" Вишницького. Піснею „Не пора, не пора..." закінчено відзначення одної із трагічних річниць нашої національної боротьби за волю.

Володимир Е. Голіян

Провіденс

В четвер, 20-го січня ц.р., Український Комітет Спадщини влаштував святкування світлих роковин соборности і незалежности України.

Губернатор Джан Ґеррагі відчитав проклямацію в головній залі капітолю Провіденсу, Р.Ай. У проклямації він підкреслив заслуги українців у стейті та згадав про сумну п'ятдесяту річницю штучного голоду в Україні 1932—33 років. Після проклямації губернатор гостив присутніх кавою і печивом і дружньо розмовляв з членами делеґації. На будинку стейтової ратуші гордо повівав в той день український прапор.

Стоять (зліва) д-р Тарас Ганушевський, Юрій Тренклер Олена Тренклер, Дмитро Волянський, Дмітро Ясінчук, М. Кокольська, о. Мирон Оріон, о. митрат Іван Товат, Володимир Костів, Іван Менлик, Юлія Менлик, губернатор Ґерагі, Олександер Кокольський, д-р Богдан Кузьма, Іванна Ганушевська, Ірена Клюфас, Василь Сорока, Дженет Бардел, Керол Залабовська.

[С]ТОПА БЕЗРОБІТТЯ ЗМЕНШИЛАСЯ в січні, падаючи [з] 10,7 відсотка у грудні до 10,2 відсотка у січні, як подав [Д]епартамент праці з Вашінгтону. Щоправда в ці відсотки [в]ключено вперше також працюючих в збройних силах [З]СА. Але і без них спад відсотка безробітних досить помітний, бо число 10,8 впало на 10,4 відсотка.

ВЛАШТОВУЮТЬ ЗАБАВУ

Джерзі Сити, Н.Дж. — В суботу, 12-го лютого ц.р., українська католицька церква свв. Петра й Павла влаштовує тут в Українському Народному Домі, при 90-96 Фліт вул., останню перед Великим Постом забаву з танцями. Гратиме оркестра „Дніпро". Початок забави — 9 год. вечора. Вступ для дорослих — 6 дол., для студентів — 3 дол.

Школа...

(Продовження зі стор. 1)

Мистецьку частину програми свята започаткували і закінчили учні 5-ої, 6-ої і 7-ої кляс, які під кермою учительки Марії Олинець проспівали „Молитву" Гайворонського та „Живи, Україно" Білецького. Акомпанькував на гітарі учень 10-ої кляси Андрій Олинець.

На закінчення програми свята всі присутні проспівали український гимн „Ще не вмерла Україна."

Авдиторію Школи св. Юра, де відбулася святочна програма, заповнило майже 200 дітей, учнів школи, від садочка й передшкілля починаючи до 12-ої кляси включно.

У святі взяли участь парох церкви св. Юра о. ігумен П. Пащак, катихит школи українознавства о. С. Шевчук, ввесь учительський збір школи, управа Батьківського кружка на чолі з головою Танею Тершаковець та численні батьки.

Патріярх Йосиф...

(Продовження зі стор. 2)

кувала Москва, яка поневолила Україну і нищила всі ознаки її окремішности та зв'язки з Заходом.

На випадок турецької перемоги під Віднем, турки залили б цілу Европу і вона була би вже центром християнського світу та його шляхетних ідеалів, а під впливом турків служила би ростові ісляму. Та Боже Провидіння інакше зарядило. Козаки, що завжди боронили християнську віру, стали Божим знаряддям і під Віднем врятували Христову Церкву, а теж і Рим — осередок католицької віри.

Лист Патріярха, з основнішим насвітленням ролі козаків під Віднем, заохочує українських істориків більш наполегливо прослідити наше минуле й відтворити правдивий образ колишньої величі України та її невтомної боротьби за вищі релігійно-національні й людські ідеали.

Коли мова про православних козаків, не можна поминути мовчанкою українського православного шляхтича з Бойківщини Юрія Ф. Кульчицького, що своїм безприкладним геройством, як зв'язковий між оточеними віденцями й альянтською армією, яка поспішала з відсіччю, причинився до перемоги під Віднем. За те вдячні віденці зберегли про нього тривалу пам'ять у своїх анналах, у величавому постументі, назві вулиці і в історичних розвідках.

У 1683 році під впливом смертельної небезпеки всі християни Европи, без різниці віровизнання, стали разом до боротьби з ворогом.

Чи не у більшій небезпеці находиться тепер християнство, що його комуністичні ватажки хочуть змести з обличчя землі, а вільну людину здеґрадувати до рівня заляканої робочої тварини? Чи не час усім християнам, а зокрема віруючим українцям, об'єднатися разом до рішального змагу з пекельними силами Кремля?

Віденські святкування є знаменитою нагодою, щоб за допомогою ватиканських джерел зактуалізувати українську справу та підкреслити велике значення України на сході Европи, як аванґард християнства та волелюбних народів. Цієї неповторної нагоди не сміємо змарнувати!

Як було...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

парада на Софійській площі, то це мусіло б статися після 25-го січня 1918 року, але цього не було, бо на це не дозволяли обставини воєнного часу: большевики були вже недалеко столиці і треба було думати про її оборону. Подруге, і в самій столиці не було спокою.

Сподіваюся, що автори, які пишуть про те, що Четвертий Універсал проголошено на Софійській площі та ще й з парадою, роблять це під впливом Третього Універсалу, який таки дійсно був проголошений на Софійській площі 20-го листопада 1917 року. А може вони пишуть це ще й під впливом проголошення на тій же площі злуки двох українських республік — дня 22-го січня 1919 року.

Добре було б, щоб українські історики прослідили це питання і вирішили його вкінці, щоб остаточно сказати, як воно справді було.

Михайло Лоза

Баффало, Н. Й.

Вступайте в члени УНСоюзу!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВОЛОДИМИР ЯКИМ, член УНС Відділу 1-го в Шамокіні, Па., помер 9-го жовтня 1982 року на 63-му році життя. Нар. 24-го лютого 1919 року в Меріон Гайтс, Па. Членом УНС став 1937 року. Залишив у смутку брата Михайла. Похорон відбувся 14-го жовтня 1982 року на цвинтарі в Індіен Тавн Геп, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

РОЗАЛІЯ БРОДИЧ, член УНС Відд. 106-го ім. св. Миколая в Чикаго, Ілл., померла 21-го жовтня 1982 року на 78-му році життя. Народилася в Україні, членом УНС стала 1958 року. Залишила в смутку мужа Андрія, дітей: Володимира, Богдана, Наталію, Марію і Ольгу, 13 внуків і 2-ох правнуків. Похорон відбувся 25-го жовтня 1982 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа

РОМАН Т. ПРИСТАЙ, член УНС Відд. 217-го ім. св. Йосафа в Рочестері, Н.Й., помер 17-го листопада 1982 року на 86-му році життя. Нар. 1896 року, а членом УНС став в1960 році. Залишив у смутку сестру Катерину, двох племінників, Дмитра Пристая і Романа Павлічко, кузенку Оксану Пристай і іншу родину. Похорон відбувся 20-го листопада 1982 року на цвинтарі Св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Т.Кубарич, секр.

МАРІЯ ТИМІНСЬКА, член УНС Відд. 112-го ім. Св. Марії в Пармі, Огайо, померла 23-го листопада 1982 року на 78-му році життя. Нар. 27-го листопада 1903 року в Україні. Членом УНС стала 1934 року. Залишила в смутку дочку Джойс Альбрехт. Похорон відбувся 26-го листопада 1982 року на цвинтарі „Пірс Тавншіп Семетері" в Локуст Корнер, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Марія Капраль, секр.

МАРІЯ ГЛАДИШ, член УНС Відд. 147-го ім. св. Михаїла в Аллентавні, Па., померла 11-го грудня 1982 року на 73-му році життя. Нар. 13-го жовтня 1908 року в Аллентавні, Па. Членом УНС стала 1927 року. Залишила в смутку братів Михайла і Олексу Воленських з родинами. Похорон відбувся 14-го грудня 1982 року на цвинтарі св. Андрія у Вайтголлі, Па.

Вічна Її Пам'ять!
Катерина Гупайлюк, секр.

Перт Амбой і околиця!

В неділю, 27-го лютого 1983 р., о год. 2-ій по пол. в залі Українського Народного Дому при 760 Стейт вул., ПЕРТ АМБОЙ, Н. Дж.

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

до участи в яких запрошені й зобов'язані урядовці, представники і конвенційні делеґати наступних Відділів:

104, 155, 168, 209, 294, 312, 332, 342, 344, 349, 353 і 372

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття
2. Вибір Президії
3. Прийняття протоколу попередніх зборів
4. Звіти уступаючої Управи Окружного Комітету
5. Дискусія над звітами
6. Уділення абсолюторії Управі
7. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії
8. Устійнення та схвалення пляну праці на 1983 рік
9. Доповідь головного предсідника д-ра І. ФЛИСА
10. Різні справи
11. Закриття зборів

У зборах візьмуть участь:

д-р Іван Флис, головний предсідник УНС
Василь Оріховський, старший обл. орган. УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Михайло Захарко, *голова*
Іван Бабин, *касир* — **Дарія Оріховська,** *секретар*

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Округи Балтімор, Вашінґтон і Річмонд, Ва.

повідомляє, що

в неділю, 27-го лютого 1983 р., о год. 2-ій по пол. в приміщенні дому „Самопомочі" при 239 Савт Бродвей у БАЛТІМОРІ, Мд.

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

До участи в зборах запрошується всіх відділових урядовців і конвенційних делеґатів Відділів з таких місцевостей:

Річмонд — 34, Вашінґтон — 15, Балтімор — 148, 320 і 337, Куртіс Бей — 55, 81 і 290, Берлін — 260.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття
2. Вибір Президії
3. Прийняття протоколу попередніх зборів
4. Звіти уступаючої Управи Окружного Комітету
5. Дискусія над звітами
6. Уділення абсолюторії Управі
7. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії
8. Устійнення та схвалення пляну праці на 1983 рік
9. Доповідь головного організатора СТЕПАНА ГАВРИША
10. Різні справи
11. Закриття зборів

У Зборах візьмуть участь:

Степан Гавриш, головний організатор УНС
Євген Іванців, головний радний УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Богдан Ясінський, *голова* — **Остап Зинюк,** *секретар*
Іван Малко, *касир*

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

відбудуться

в суботу, 12-го березня 1983 р., о год. 7-ій веч. в залі „Чорноморської Січі" в Нюарку, Н. Дж. 680 Сенфорд Авеню

до участи в яких запрошені і зобов'язані члени Окружної Управи та конвенційні делеґати наступних Відділів:

3, 14, 27, 37, 43, 65, 76, 133, 142, 152, 172, 214, 219, 234, 306, 322, 340, 371, 413, 459, 490

В ПРОГРАМІ ЗБОРІВ:

1. Відкриття і вибір президії зборів
2. Відчитання протоколу попередніх Річних Зборів
3. Звіти уступаючої Управи: голови, секретаря і касира
4. Звіти Контрольної Комісії
5. Дискусія над звітами і уділення абсолюторії уступаючій Управі
6. Доповідь УЛЯНИ ДЯЧУК, головного касира УНС
7. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії
8. Обговорення пляну праці на 1983 рік
9. Обговорення організаційної кампанії
10. Внески, запити, закриття зборів

В зборах візьмуть участь:

Уляна Дячук, головний касир УНС
д-р Нестор Олесницький, головний контролер УНС
Андрій Кейбіда, головний радний УНС
Василь Оріховський, старший обласний організатор УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Юліян Баранюк, *голова*
Володимир Боярський, *касир* — **Роман Лапичак**, *секретар*

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Монтреалі, Квібек, Канада

повідомляє, що

в понеділок, 7-го березня 1983 р., о год. 7-ій веч. у Пластовій Домівці в Монтреалі, Квіб., Канада при 3355 Dandurand

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Окружного Комітету Відділів УНС МОНТРЕАЛЬСЬКОЇ ОКРУГИ

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття
2. Вибір Президії
3. Відчитання протоколу з попередніх Зборів і його прийняття
4. Звіти членів Управи Окружного Комітету
5. Звіт Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами і уділення абсолюторії уступаючій Управі
7. Вибір Управи і Контрольної Комісії
8. Доповідь сен. ПАВЛА ЮЗИКА, головного директора для Канади
9. Затвердження пляну праці на 1983 рік
10. Внески, запити і закриття зборів

До участи в яких запрошені і зобов'язані члени Окружної Управи та конвенційні делеґати наступних Відділів:

434, 448, 465, 471, 473, 474, 475 і 492

У Зборах візьмуть участь:

сен. Павло Юзик, головний директор для Канади
Текля Мороз, головна радна УНС

Текля Мороз, *голова* — **Осип Дячишин,** *секретар*
Павло Дубас, *касир*